

Paul Bogaert

WELCOME HYGIENE

Gedichten

DEK ME TOE

Zeg me dat het tijd is, zeg me dat ik moe
ben, geef niet toe aan verzet,
geef me een washand, de beer die ik ken,
wijs me mijn bed, dek me toe,

ruik naar zeep, vertel me hoe
prinsessen slapen als bij wonder
en verdwijnt maar, ga niet te
ver, stop mij onder, dek me toe,

laat mij alleen, strooi in mijn ogen
geen zand, brengt geen lied ten
gehore, verzoen mij niet met de nacht,
doe wat ik doe, dek me toe.

Paul Bogaert

WELCOME HYGIENE

Poems

TUCK ME IN

Tell me that it's time, tell me that
I'm tired, leave all protests unheard,
give me a flannel, the bear I know's mine,
show me my bed, tuck me in,

smell of soap, tell me how
princesses always sleep soundly
and just vanish, don't go too
far, cover me up, tuck me in,

leave me alone, don't throw sand in
my eyes, don't put on any
song, don't reconcile me to the night,
do what I do, tuck me in.

TRAPPEN

De oude schakelaar,
de korte treden van beton,
de koelte ook, de geur die zo aan
kelders eigen is.

Meer nog de limonadefles die breekbaar is,
de spin die niet beweegt maar groter is dan
elders en de dief misschien onder de trap.

Dat er geen leuning is het meest van al.

Noem het voor mijn part behoedzaamheid.
Wat doet mij zo behoedzaam zijn?

STAIRS

The old electric switch,
the steep steps of cement,
the coolness too, the smell that is
so specific to cellars.

More still, fragile, the bottle of lemonade,
the spider, immobile, yet bigger than
elsewhere and the thief perhaps under the stairs.

Most of all the lack of banister.

You can compare it with caution.
Why am I cautious to such a degree?

UW ZAKEN NIET

Langs deze weg wens ik, lief, te hebben
gezegd: het gaat pijn doen.
Graag ontving ik in het donker
lijf en leden.
Schrik niet. Ik ken de gewelven.
Het is even angstaanjagend als waar
men het bekijkt vanuit
het juiste perspectief. Gaat u mee?

In reactie op uw schrijven waarin de vraag
of het lang duren zal:
denk aan het ritme, duif.
ik weet ik ben
te ik-gericht, dit is een zalf,
dit is stikstof
en hier moet,
luister, een lek gedicht. Volgt u mij?

Het is te veel.
Ik ben formeel: ik kan u niet meer zien.
Ik zal gelaten dragen wat ik ben, wat ik weet,
wat men littekens noemt.
Zo zal ik zijn: modest en uiteindelijk weg.

NOT YOUR BUSINESS

In this way I want to, beloved,
have said: it is going to hurt.
I'd gladly in the dark receive
life and limb.
Don't be afraid. I know the vaulting.
It is as frightening as where
one sees it
from the right perspective. Are you with me?

In answer to your missive with the enquiry
as to whether it will take a long time:
think of the rhythm, dove.
I know I am too focused
on myself, this is an ointment,
this is nitrogen
and here a leak,
listen, has to be stopped. Do you follow?

It's far beyond normal.
I am formal: I cannot see you any more.
I will bear with resignation what I am, what I know,
what one would call scars.
In that way I'll be: modest and gone in the end.

WELCOME HYGIENE

Wat je zei was onverdund.
En het bleek ook efficiënt:
ik zie niks meer. Mijn hoofd is proper
nu en wit. Het is gedaan.

Ik duwde eerst mijn ogen in
en hield mijn hoofd naar achteren.
Dan goot ik de gaten vol
met eau de javel en white spirit.

Dan alles weggaat is een waan.
Het is de lucht die ijlig is.
Geef me tijd om bij te komen.

Begraaf me waar ik water
vroeg en laat me zijn – buiten bereik –
van vis.

WELCOME HYGIENE

What you said was undiluted.
And it proved effective too:
I can't see a thing. My head is clean
now and white. It's done.

First I pushed my eyes in
and tilted my head back.
Then I filled up the holes
with eau de javel and white spirit.

That anything goes is a delusion.
It's the air that is tenuous.
Give me time to come round.

Bury me where I requested
water and let me be – out of reach –
of fish.

QUIET

Gij aarzelt niet als ge wat zegt
en gij lijkt sprekend als ge zwijgt
op iemand die het beter weet.
Maar nu er nog wat braaksel hangt
als woorden aan uw lippen,
aan uw open mond, nu krijgt
gij het niet uitgelekt, niet uitgelegd.

Trager moet gij leren inhaleren
als ik uw natte lippen kus,
uw tong van kippenvel.
De huid moet nu geparfumeerd:
gij moet de opening van de verstuiver
in de mondholte houden en drukken
en slikken, niet stikken.

QUIET

You never hesitate when you speak
and you're a spitting image when you're silent
of somebody who just knows best.
But now a little vomit clings
like words still to your lips,
to your open mouth, you can't make it
leak out, make it speak out.

You must learn to inhale slowly
when I kiss your moist lips,
your goose-flesh tongue.
The uvula needs perfume now:
you should put the atomizer aperture
inside your mouth and squeeze –
and swallow, not choke.

ZONDER HANDEN

Een achtarmige snelbinder zo aangespannen
dat het vanwege de haken en de spankracht
gevaarlijk is de ogen er dichterbij te houden
dan nodig om het te zien: dit is het beeld
dat u kan helpen in te komen in wat volgt.
Breng het niet in verbinding met uzelf.
Het zijn mijn kaken.
Mocht ik jonger zijn en leven in een ander tijdsgewricht,
ik had u niet geschreven. Ik had u aangeraden
uit de buurt te blijven, de spieren van uw buik
een uurlang te masseren of de beweging van de mond
als iets beperkts te zien. Ik had u links en rechts
gekust. Ik had u
op het hart gedrukt wiens adem naar bagage ruikt, te mijden.

NO HANDS

An eight-armed carrier holder stretched so tight
that due to hooks and tension
it is hazardous to bring your eyes closer
than you need to see it: this is the image
that can help you get the hang of what follows.
Don't connect any of this with yourself.
They are my jaws.
Had I been younger and lived at a point in time other than this,
I would not have written to you. I'd have advised
keeping well away, massaging the muscles of your stomach
for an hour or viewing the motion of your mouth
as something limited. I would have kissed you right and
left. I would have impressed
on you to shun the one with luggage-smelling breath.

Paul Bogaert

Circulaire systemen

Gedichten

Als men de hand legt
op het soort caoutchouc
en men de knobbels
van een geraamte daaronder voelt,
dan rekt zich in een roltraptijd een afstand uit:
tussen de hand, die geleidelijk een voorsprong neemt,
en rest van het lichaam erachter.
Meer en meer op die manier
tot men de hand loslaat en weer aan krachten went
die ontzettend remmend zijn, als aan een ontsnapping.

Paul Bogaert

Circular systems

Poems

When one places the hand
onto the kind of rubber
and feels the knobs
of a body frame beneath,
then in escalator time a distance stretches out:
between the hand that gradually takes a lead
and the rest of the body in tow.
More and more in that fashion
till one lets go of the hand and gets used to forces again
that are immensely restraining, as to an escape.

Het is de wanklank uit de hijger zelf
die hem/haar zo hijgen doet. De onderlip
krult naar wat een hersenkwab
vol echo's in gevangenschap dicteert.
Men hijgt, pauzeert en hijgt
in een oorzakelijk verband. Niemand
die er tijdens het hijgen last van heeft.
Later verschijnen dieren:
de angsthaas in het reuzenrad,
de kermispony die 's nachts alles herbeleeft.

It's the jerky wheeze from the one who pants
makes him/her pant like that. The lower lip
curls to what a cerebral lobe
full of echoes in captivity dictates.
One pants, pauses and pants
in a causal connection. Nobody at all
is bothered by it while the panting lasts.
Later animals appear:
the scaredy-cat in the big wheel,
the fairground pony that relives everything at night.

Men staat voor een sluis
die bedomptheid garandeert.
Dan vindt men instinctief de truc:
men spant wat spieren op, men verraadt
een aarzeling, men duwt zich dan erdoor.
Men ervaart een druk op het oor.
Een weerzinwekkende boventoon.
Een onpersoonlijk denkpatroon.
Maar een systeem verstoort men niet
als men in een draaideur het geliefde ziet.

One stands at a lock
that guarantees mustiness.
Then one instinctively finds out the trick:
one tightens certain muscles, betrays
some hesitation, but then pushes through and clear.
One feels some pressure in the ear.
A quite abhorrent overtone.
A way of thinking not one's own.
But one does not disturb a system's core
when seeing the beloved in a revolving door.

Men neemt een hoeveelheid details
alsof men een operatie voorbereidt.
Meteen klinken de slaven van de zeggingskracht
zich vast. Een rilling maakt zich klaar.
Hoe snel is men geroerd!
Hoe snel is men afhankelijk!
Hoe snel verleid door iets wat past!
Men ziet de slotgracht niet.
Men hoort een koor, een prachtig lied.
Een menigte, gevankelijk weggevoerd.

One takes a quantity of details
as if preparing for an operation.
At once the slaves of eloquence rivet themselves
together. A shiver makes ready.
How quickly one feels moved!
How quickly one becomes dependent!
How quickly tempted by something that fits!
One does not see the castle moat.
One hears a choir, a splendid song.
A crowd led off into captivity.

Gelijk men kakkerlakken ziet
(die men ook later in de taartvorm vindt),
zo kan men reageren op wat de wandklok toont.
Niet op de uren die in muren dringen
van woonst of werkvertrek.
Maar op de uren die, van de wijzers afgespat,
verdwijnen en verdwenen zijn,
hoewel ze in glitterpakken
op het netvlies hangen.
Dat is wat ons de wandklok toont.

Just as one glimpses cockroaches
(that one discovers later in the cake tin too),
one can react to what the wall clock shows.
Not to the hours that penetrate the walls
of homes or offices.
But to the hours that, spattered off the hands,
now vanish and are vanished quite,
although in glitter-packs they
still cling to the retina.
That is what the wall clock shows us.